

«Jo ja no
sóc jo»

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...En això
confiem

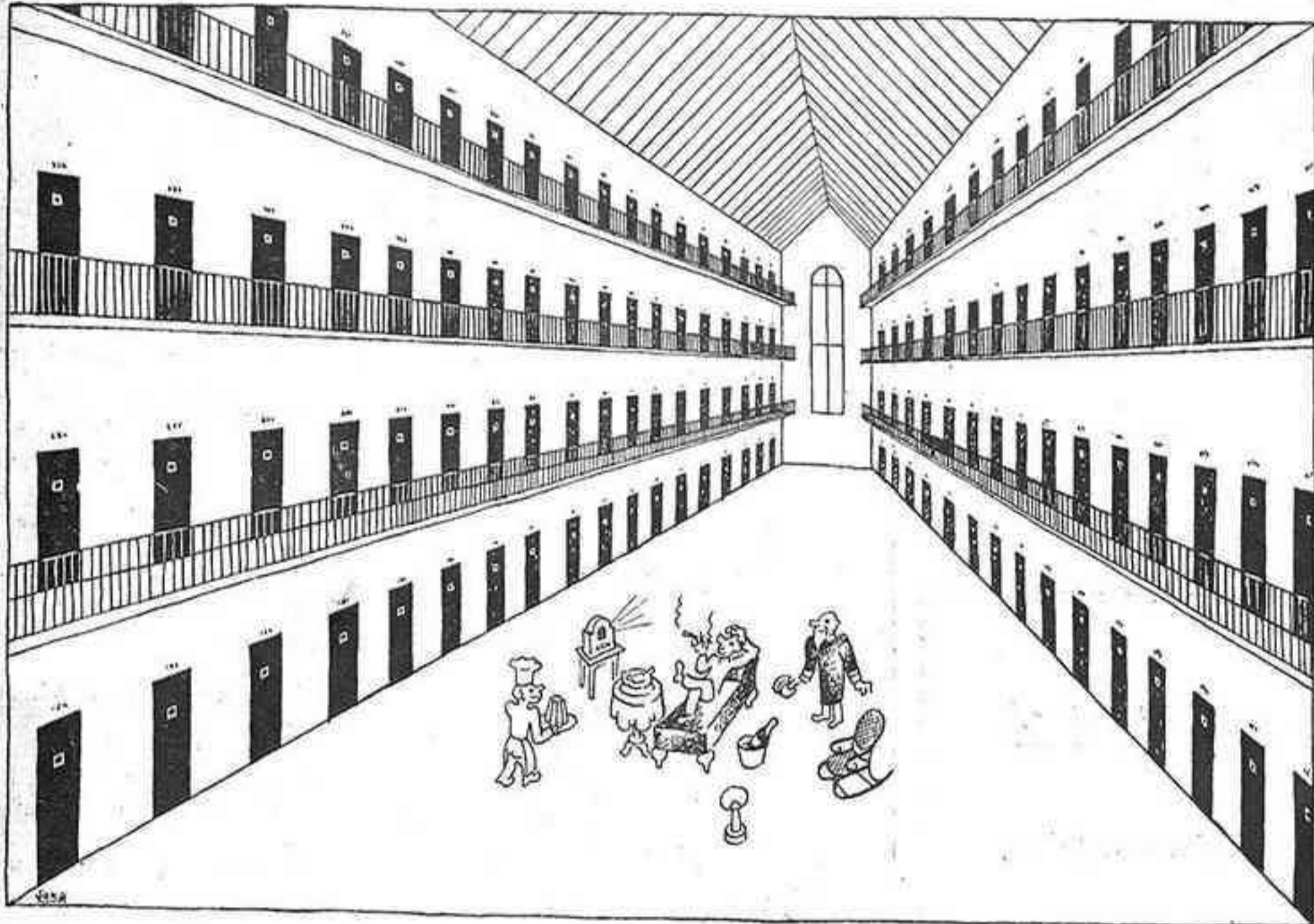
LA BIBLIOTECA
DE BARCELONÈS

LA BIBLIOTECA
DE BARCELONÈS

Any IV - Núm. 134

Barcelona, 4 de gener de 1934

Preu: 20 cèntims

EL DARRER PRES DE LA MODEL.

VUIT DIES DESPRES...

ANTOLOGIA

Entre la literatura anomenada de circumstàncies, cap diari, ni del passat ni de l'esdevenidor, no haurà batut mai el rècord de *La Humanitat* en els dies que seguien a la mort del President Macià. Cada redactor, cada col·laborador es sentia obligat a dir, qui més podia, unes coses més grosses. I diem unes coses i no altra cosa, no per respecte a les coses ni als autors, sinó per respecte a la memòria d'aquell a qui volien anar dirigides.

claror d'alba, s'oua una cantarella imobilitada, que no obcia a cap mot d'ordre, que havia nascut en el cor del poble: «Visca Macià! Molí Cambó!»
I avui Macià és mort. I Cambó viu.

Tomàs i Piera és més seriós i més gramàtic. Sota el títol *La Batalla Postuma de Macià*, diu: «El Nadal, pregonament colpidor d'enguany, és un punt suspensiu en l'inici del nostre recobriment nacional.»
Ens agradaria de saber com coneix que un punt és suspensiu.

El dia 27, entre altres coses, *La Humanitat* parlava del «gran cadàver» en unes titulades de pam, i el 28, també en els titulats de primera pàgina, del «ferretré gloriós».

Però el que resultava gloriós era el to amb què estava novament redactat el número. L'editorial, titulada *Tot està consumat*, començava així:

«Què bonic hauria fet, dintre la solemne tristesa de Vacte, la fina figura de Francesc Macià, president de les presidències de la desfilada d'ahir! Tancant els ulls i el pensament, podia pensar-se que si, que en efecte, ell presidia allò d'ahir, tan enorme que serà recordat sempre més per totes les memòries.»

Un altre article, *Dia trist*, diu, entre altres coses:
«El cel va tapar-se. Ploviscà. Els domassos negres de les balconades van estremir-se.»

Als lectors de *La Humanitat*, però, no hi ha res que els faci estremir, ni l'estil dels seus redactors.

La cançó del director de la Model

Yo tenía mil presitos
que se jugaron de un brinco
y sólo me quedan cinco,
cinco, cinco, cinco, cinco.

De los cinco que quedaban
uno se me fué al teatro
y sólo me quedan cuatro,
cuatro, cuatro, cuatro, cuatro.

De los cuatro que tenía
uno se me marchó hace un mes
y sólo me quedan tres,
tres, tres, tres, tres.

De los tres que conservaba
se escapó un tal Amargós
y sólo me quedan dos,
dos, dos, dos, dos.

De los dos que aun tenía
se fugó un tal Pablo Bruno
y sólo me queda uno,
uno, uno, uno, uno.

El presito que me queda
lo he sentado en una silla
y lo tengo bien atado
por si guilla, guilla, guilla.

Nova entitat

Ha causat molt disgust entre les famílies dels senyors Paquet Madrid i Utrillo jr. la notícia de la confirmació del senyor Alavedra en el càrrec del secretari polític del President senyor Companys. Com que els grans dolors reconcielen, els senyors Paquet Madrid i Nen Utrillo s'han reconciliat i han invitat el senyor Grau Jassans a entrar a formar part de la Societat d'Ex-Secretaris d'En Lluis», en curs de constitució.

—Què menjaríes, ara?
—Botifarra amb «réveillons».

El nou Govern de la Generalitat

Quan, havent-ho llegit al *Full Oficial* del dilluns, vàrem estar ben segurs que era el senyor Companys i no pas el senyor Abadal el President de la Generalitat, ens va semblar que el Govern que es formaria no seria de la Lliga. No obstant, per assegurar-nos-en, vàrem anar a consultar la nostra tiradora de cartes preferida, que és la famosa Noia de Banyoles, durant tant de temps oracle del propietari d'*El Matí*, que ens la dexà de saldo a nosaltres.

La Noia de Banyoles, que trobàrem instal·lada al seu pis de Sans i de sempre, fou categòrica:
—Vagi a consultar el senyor Abadal.
I anàrem a veure el senyor Abadal.

El que ens diu el senyor Abadal

El senyor Abadal ens digué:
—La nostra actitud fou ben clara. Com que no ens deixarem parlar perquè el Reglament i el President del Parlament no ho permetien, nosaltres ens retiràrem del saló perquè no volíem que fos dit que havíem votat.

—Però, qui ho havia de dir, sant cristià?
—Si haguéssim votat En Companys...
—Aï, sí! Si haguéssim votat l'Honorable senyor Companys, els d'Acció Catalana ja haurien fet córrer que era per l'amistat d'ell i En Duran i Ventosa, que mai no ha existit perquè ni tan sols es coneixen. Si haguéssim votat en contra, En Companys, ai, el senyor Companys...

—L'Honorable senyor Companys.
—Bé, deixem-ho córrer; En Lluis set, sóc prou vell per dir-li-ho, En Lluis set, doncs, hauria pogut dir que l'amistat amb En Lluis no li havia servit de res. Així, fora compromisos.
—I si haguessin votat en blanc?
—Ah, no! Hauria estat pitjor, perquè aleshores tothom s'hauria pensat que votàvem per l'Humbert Torres, i figuris', un esperitista!!!

Parla la noia de Banyoles

Obtingudes les anteriors declaracions, tornàrem a veure la Noia de Banyoles.

—Ve bé—ens digué en veure'n ella a nosaltres—. Precisament Santa Quiteria acaba de comunicar-me la llista del nou Consell de la Generalitat. Mireu-la.

I ens l'ensenyà. Era la següent, que no sabem si quan sortirà el número encara serà certa, però que en escriure aquestes ratlles no ho pot ésser més:

Treball, Barrera.
Obres Públiques, Comorera.
Finances, Llúhi.
Sanitat, Dencàs.
Justícia, Coromines.
Cultura, Gassol.
Governació, Selves.
Agricultura, Companys.
Economia, Esteve.

Encara no havíem acabat de llegir-la, que la Noia de Banyoles caigué en èxtasi. Esperàrem. Quan tornà en ella, ens digué:

—Santa Toribia m'acaba de comunicar que havia sabut que Santa Quiteria m'havia donat una llista, i em diu que no me la cregui, que és falsa, no ben bé de cap a peus, però un bon tros. Diu que a Treball hi va el mestre Pahissa, a Sanitat el doctor Dencàs, a Hisenda el senyor Coromines i a Agricultura el senyor Galés.

—A Agricultura el senyor Galés? Vol dir que no li ha dit el senyor Farreraz i Duran?

—No, no. Galés ha dit i ha dit que hi anava pels propietaris.
—Ah!, però de tot això—afegí—no en digui res, que si se n'enterra Santa Quiteria, entre l'una i l'altra em donarien una nit de boig, arrencant-se el monyo i fent-m'ho pagar amb una disputa d'èxtasis que em deixarien cruixida per una setmana.

El que ens diu el senyor Barrera

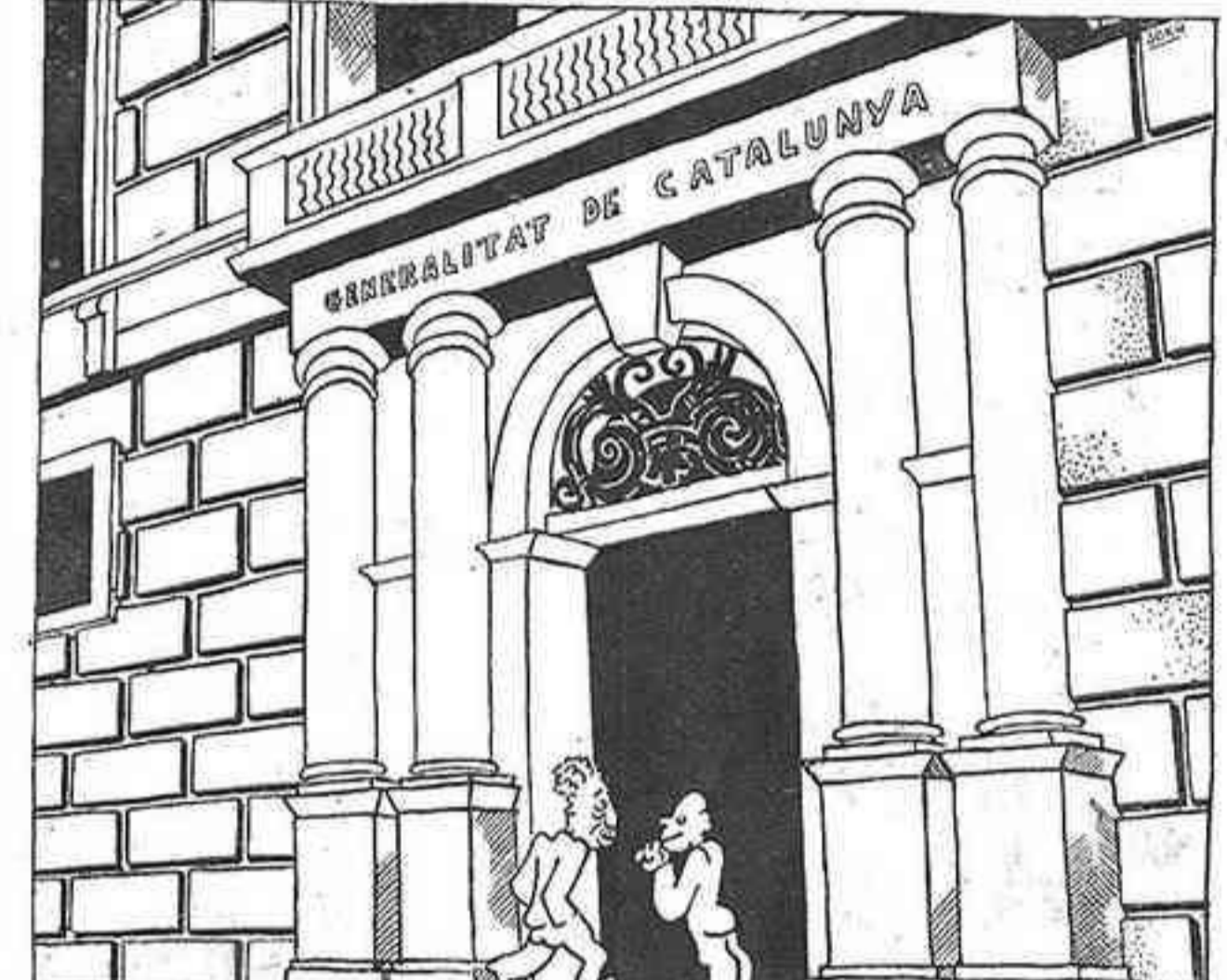
Naturalment, en possessió d'aquestes notícies, el primer que fèrem fou visitar els interessats. Primer de tot anàrem a veure el senyor Barrera.

—Evidentment—ens digué—. Qui podria ésser Conseller de Treball? Jo sé com van aquestes qüestions i no crec que ningú més ho sàpiga.

El que ens diu el senyor Coromines està apenat

—Estic apenat—ens digué l'autor de *Pina*—. Aquesta profecia de la Noia de Banyoles m'aplana. El meu temperament, més que cap a la Justícia em porta a les Finances.

—Vol dir que no es podria ar-

—Ja és ben catalanista, senyor Companys?
—Més que no era mariner quan vaig ésser ministre.

Però sóc un home disciplinat i si m'ordenen que ocupi el lloc em sacrificaré.

El senyor Comorera confirma la notícia

—Crec que ningú com un socialista per anar a Obres Públiques. Les obres públiques necessiten obrers i la Unió Socialista també. Però així com a les obres públiques el que sobren són braços, a la U.S.C. el que sobra és la manca de braços. És per això, doncs, que jo puc fer bona feina a Obres Públiques i estic disposat a sacrificar-me per Catalunya, pel Socialisme i per la Unió.

El senyor Llúhi

—No sóc dels que diuen que no vàrem perdre les eleccions. És per això que és potser un càstig excessiu posar-me a Finances, quan tothom sap que no n'hi ha.

—Per això li deuen posar.

El senyor Dencàs no enganya

—Jo no vull enganyar ningú i em sap molt de greu que es pensin que els vull enganyar. Quan vaig dir que jo em posava del costat d'En Companys, En Companys es pensava que es tractava d'alguna maniobra i em mirava amb recel. Ara, però, veig que s'ha convençut de la meua lleialtat i m'ha deixat en el meu departament de Sanitat. És obrant amb rectitud com s'aconsegueixen les coses. Si jo hagués seguit la meua antiga política anticompanyista, ara em trobaria

A la Presidència s'ha rebut el primer telegrama redactat en francès

EL TUSSO NEGRE per al xiroi Fontbernat

A l'aguait sollicit de donar-li l'ordre de les ordres honorífiques del nostre país, passava temps i temps sense que un sol fet gloriós, de fet més gloriós que els altres, perquè de gloriosos tots ho són prou, posés el mestre diputat o diputat mestre Fontbernat per damunt del seu mateix nivell fent-lo sortir com una espiga alta i dreta entre les altres espigues corbades cap a terra, feixugues de consciència culpable.

Però la nostra tra espera no havia d'ésser eterna i, si el títol de primer heroi de Prats de Molló, que no estigué a Prats de Molló (ara són legió), ni el d'home dels cent homes d'en Fontbernat, ni els seus famosos i musicals ehs!, ni els seus silencis plens d'acusacions contra la Lliga al Parlament de Catalunya, ni les seves innovacions d'indumentària, el seu machkfarland, el seu frac amb mocador de seda nat al coll i botina, ni darrerament, a l'enterrament del President Macià, la nota alegre del seu barret Frègoli gris-perla amb un sever jaqué negre—distingit uniforme de maestro de bel canto—no l'haurien fet prou mereixedor encara del *Tusso*, l'article que publicava dissabte, a La Rambla, li donà dret, no ja a un *Tusso* solter, sinó a la parella, perquè li facin cria. Malauradament, en crear aquesta nostra condecoració no pensàvem en què hi hagués qui es fes mereixedor d'un matrimoni de *Tussos* i caldrà esperar que, d'una costella ens decidim a fer-li una ouella.

Mentrestant, siguin citats amb tots els honors, en aquest ordre del dia de l'Ordre del *Tusso Negre*, els més bells fragments de l'article que ha de fer famós, d'un cop, i no a través d'aquells anteriors còpels, l'il·lustre mestre de cant i pianista Josep Fontbernat.

Es titula l'article: «El Cavall del Mariscal», i va dedicat a Joan Alavedra.

Comença recordant que ha vist els enterraments dels mariscals Joffre i Foch, i com darrera l'armó d'artilleria que duia el ferretre hi anava, sol, el cavall del mariscal, i diu:

«El cavall del mariscal, que portava tantes manyagues a la seva gropa, al ventre, al coll, per tot arreu del seu cos on hi podia haver un panteix de cansament, una lluisser de suada, després de la cursa esbograda en els dies de perill.»

I després:

«Pegàs, l'home-cavall (!), era el símbol d'aquesta força i d'aquesta noble amistat entre la persona i la bestia.»

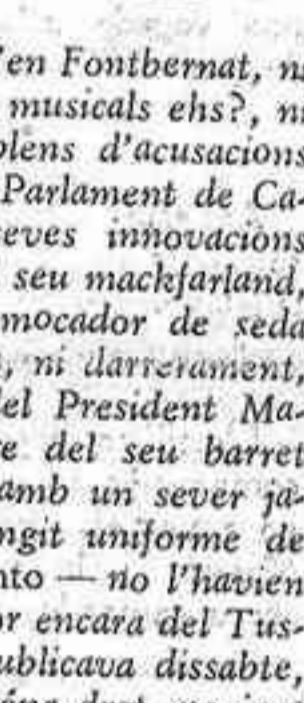
I després s'hi precipita:

«En l'enterrament del nostre President hi vaig veure el cel gris, més que de plom, un cel lleuger, silencios i apagat com de llana. Hi vaig veure la gençada comogoda, els uniformes i les trompetes dels soldats. L'armó d'artilleria arrossegant les despulles, i darrera, igualment com per Foch i per Joffre, el cap de l'Estat, el President de la República.

En el dolorós seguici no hi havia el cavall del mariscal. Macià era home que havia guanyat batalles civils sense sang i sense morts. Macià era home de pau i d'amor.

Heus aquí, però, que quan va passar l'armó d'artilleria davant del Parlament de Catalunya, aquest Parlament nascut d'ell, del seu ideal, de la seva realitat, un home anava clavat darrera el ferretre. Un home jove, un home fort, d'aparença atlètica Joan Alavedra, el secretari del President.

Joan Alavedra havia vist també amb el President Macià totes les batalles civils que el nostre gran

home lliurava cara a cara i amb tota noblesa. L'havia acompanyat enmig de les multituds apassionades i delirants de joia, pel fet de poder veure'l i sentir la seva veu.

Joan Alavedra havia estat més d'un cop el seu confident de tristesses i decepcions.

Joan Alavedra, en els darrers moments del President, li ajuntava la mà, i amb la seva joventut li donava l'escalfor de la seva energia i de la seva força.

Quan l'armó d'artilleria, precedit de trompetes i de banderes que no gosaven desplegar-se, va passar davant del Parlament de Catalunya, vaig pensar en el cavall del mariscal.

El cavall del mariscal, valent, fort, jove, noble, lleial, intel·ligent i adolorit.

No mereix aquesta obra mestra, més que no pas tantes d'altres, el Premi Nobel, la més alta condecoració de El BE NEGRE?

Te l'ofereixo, Fontbernat. Teu és, i ben teu, aquesta setmana. Mira-te'l, rodó i obert, com l'espera. Un saltiró, i és teu perquè te l'has prou guanyat.

L'Honorable don Lluís Companys ha estat un fervent catalanista de tota la vida.

Ja els hem dit que l'Honorable don Lluís Companys ha estat un ferm catalanista de tota la vida, i facin el favor de no fer-nos-ho tornar a repetir.

Les Corts de la República s'han compromès a aprovar per unanimitat i sense cap mica de discussió l'Estatut Basc.

Les relacions entre les Esquerres no s'han refredat gràcies a la pomada Puer.

Don Pere Rahola ha manifestat una vegada més que no té gens de ganes d'ésser ministre.

Aquesta setmana no s'escapà cap pres de la Model ni de l'Uruguay.

L'estilista argentí Demare, s'ha compromès a posar música de tango a tots els articles d'en Josep M. Massip, i la parella Irusta-Fugazot a cantar-los a duo.

El senyor Joaquim Maria de Nadal assegurava que és el diputat més intel·ligent de la Lliga.

La rabassa morta ha enviat sis telegrames de felicitació al senyor Companys.

En Rovira i Virgili diu que si l'haguessin fet President de la Generalitat li haurien donat un gran disgust.

La Humanitat cada dia es ven més.

Els nazis són molt forts, però no duraran tant com els mitjons del mateix nom.

Els autobusos Torner començaran a prestar servei demà a la tarda, a entrada de fosc.

L'Esquella de la Torratxa ha publicat un extraordinari que té molta gràcia.

Diu que ara anirem tan bé.

Si ningú no s'ha d'ofendre podem tornar a dir que l'Honorable don Lluís Companys ha estat un fervent catalanista de tota la vida.

amb el cor a la mà

EL CLIMA DE MADRID NO LI VA PROVAR

Ara farà qüestió de mig any, tan bon punt el senyor Companys s'hagué possessionat del Ministeri de Marina, va adonar-se que la seva vocació no el cridava a la Puerta del Sol.

Per això va adreçar una lletra al senyor Macià en la qual es dolia de Madrid, del Ministeri, del tracte que li donaven els seus companys i de la Marina.

Costà i Déu i ajut fer-li creure que tenia de continuar al front del seu càrrec, i no cedir-lo tal com pretenia, a l'infel·lix senyor Santaló.

Ell, però, com que l'ésser ministre ja no li agradava, no va voler amoinar-se gaire pels problemes mariners.

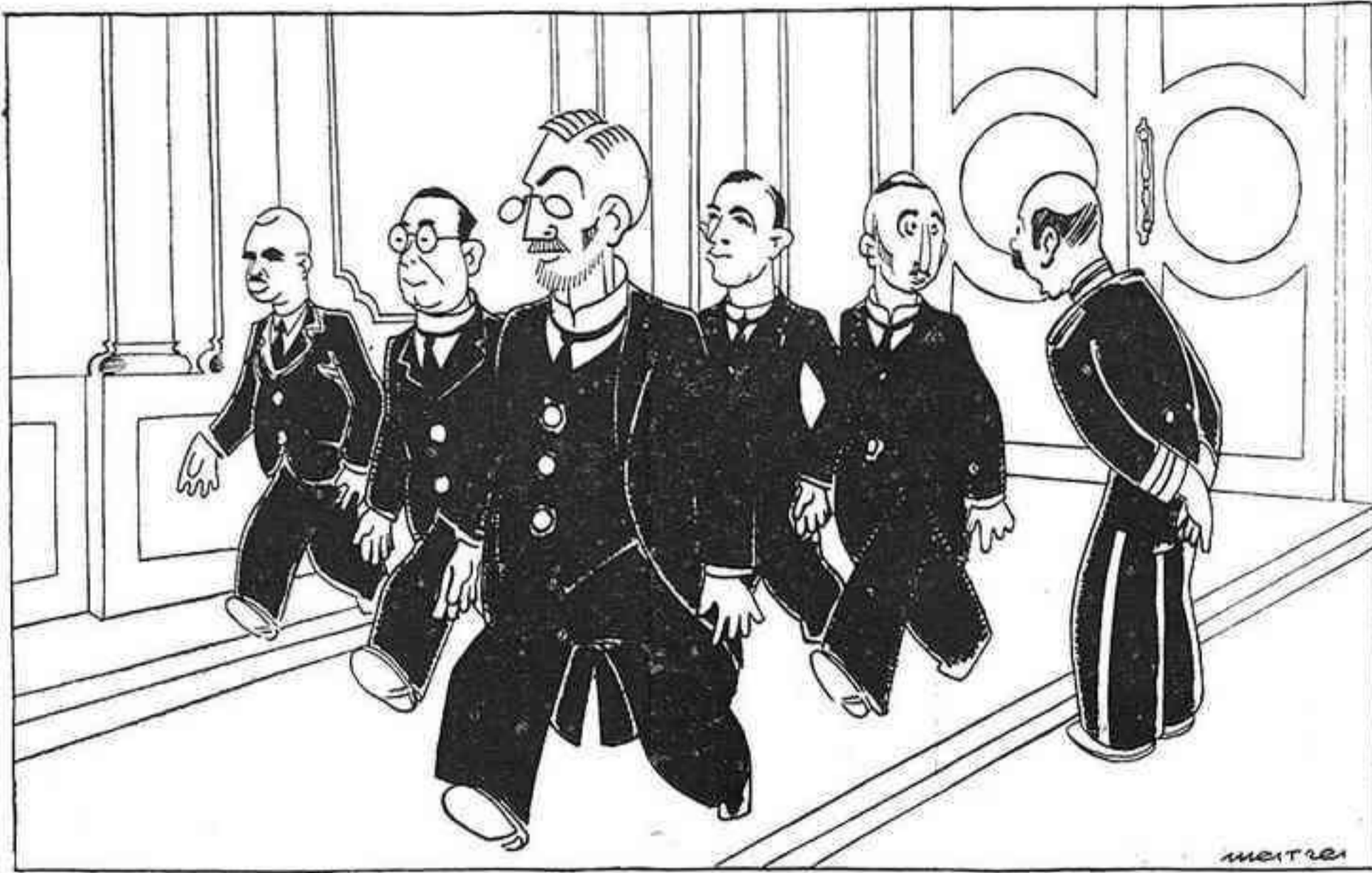
—Háganme el favor — deia sovint als funcionaris del Ministeri —. *Estudien todos estos expedientes y vean si hay algún tarugo; porque yo no entiendo nada de eso.*

I a la primera avinentesa, va tornar a Barcelona.

—Vinc per quedar-me a Barcelona — digué als periodistes —; he resolt dedicar en el successiu totes les meves activitats a la política catalana.

I ho va endevinar!

—Tampoc els agrada el nou President? —
—A nosaltres els Presidents ens agraden quan han estat extremunciats.

POLITICA CATALICA

—Tampoc els agrada el nou President? —
—A nosaltres els Presidents ens agraden quan han estat extremunciats.

El nou cant de la senyera

(Música del mestre Millet)

Per damunt dels catalans ara hi ha un nou honorable que és amic d'en Grau Jassans.

Au, Companys: crideu l'Esteve, que us farà molt bon costat. Au, Companys: Lluhi que vingui, ell que sempre us ha estimat. Que en Comorera no hi falti, que és un xicot abnegat i li podeu fer pagà algun plat trencat.

Per damunt dels catalans ara hi ha un nou honorable que no és pas aquell d'abans.

Oh, Govern de Catalunya presidit per en Companys! Si ell ens crida i no ens allunya, tindrem Estatut per anys.

Si ben fort el timó empunya tot seran bons averanyis, i en Lerroux i sa gardunya hi perdran tots els afanyis.

Per damunt dels catalans ara hi ha un nou honorable, protector dels navegants.

I a la Lliga Catalana deixeu-la ben reposar perquè té la carn molt blana i no ens en podem fiar. A aquell ximple mort de gana que amb el xarrasco s'alça, la Mancomunitat va abandonar.

Per damunt dels catalans ara hi ha un nou honorable. Estimeu-lo, xics i grans!

LA CANDIDATURA RADICAL

Lerroux. — Per què us heu posat a la cua de la llista? Pich. — Perquè no he volgut fer-la per ordre alfabètic.

UNA VOCACIO IRRESISTIBLE

L'endemà de les darreres eleccions a diputats a les Corts de la República, el senyor Companys va cridar als representants de la premsa i els anuncià solemnement que ell no aniria a Madrid, puix que renunciava a l'acta.

El motiu que allegava no era altre que...

—...He resolt dedicar-me plenament a la política catalana.

El dia que va saber-se que la malaltia del President era greu, el senyor Tauler, secretari del senyor Companys, escampava entre els seus correligionaris:

—Sabeu? Ha decidit consagrar-se de ple a la política catalana.

PLUJA DE REUNIONS

Dijous a la nit l'Esquerra no tenia encara el seu candidat a la Presidència. O millor: en tenia masses.

Per una banda, hi havia el grup Companys, el qual patrocinava, naturalment, el senyor Companys. El grup Gassol presentava el senyor Gassol i la minoria unipersonal del doctor Soler i Pla, llençava a la consideració esquerrana el doctor Soler i Pla.

Com que calia escollir entre convertir la Presidència de la Generalitat en un poder tripartidat adaptant-lo a les exigències personals de l'Esquerra, o bé per desaparèixer els candidats en situació "d'aproxers sense plaça", va reunir-se divendres, a les onze del matí, el Directori, per tal de resoldre la insoluble qüestió.

Preveient l'èxit, en aquesta reunió no va poder prendre's altre acord que el de convocar sis reunions de la majoria, dues del Consell i una altra del Directori.

En finir totes aquestes assem-

bles, hom pogué finalment arribar a la conclusió que Directori, majoria i Consell es veien incapaces per resoldre el problema i donaven un vot de confiança a un Comitè integrat pels senyors Santaló, Coromines i Galés, els quals havien d'escollir un nom. Aquest era el del senyor Companys, naturalment.

Però els senyors Gassol i Soler i Pla van dir *nananjas* i no hi hagué altre remei que posar l'afar a votació.

En conèixer el resultat de la votació, 23 contra 11, el senyor Companys va dir que no acceptava. Es pensava que això commouria el senyor Gassol. Però aquest va limitar-se a dir *bueno*.

Al cap d'una estona, l'anà a trobar i li digué:

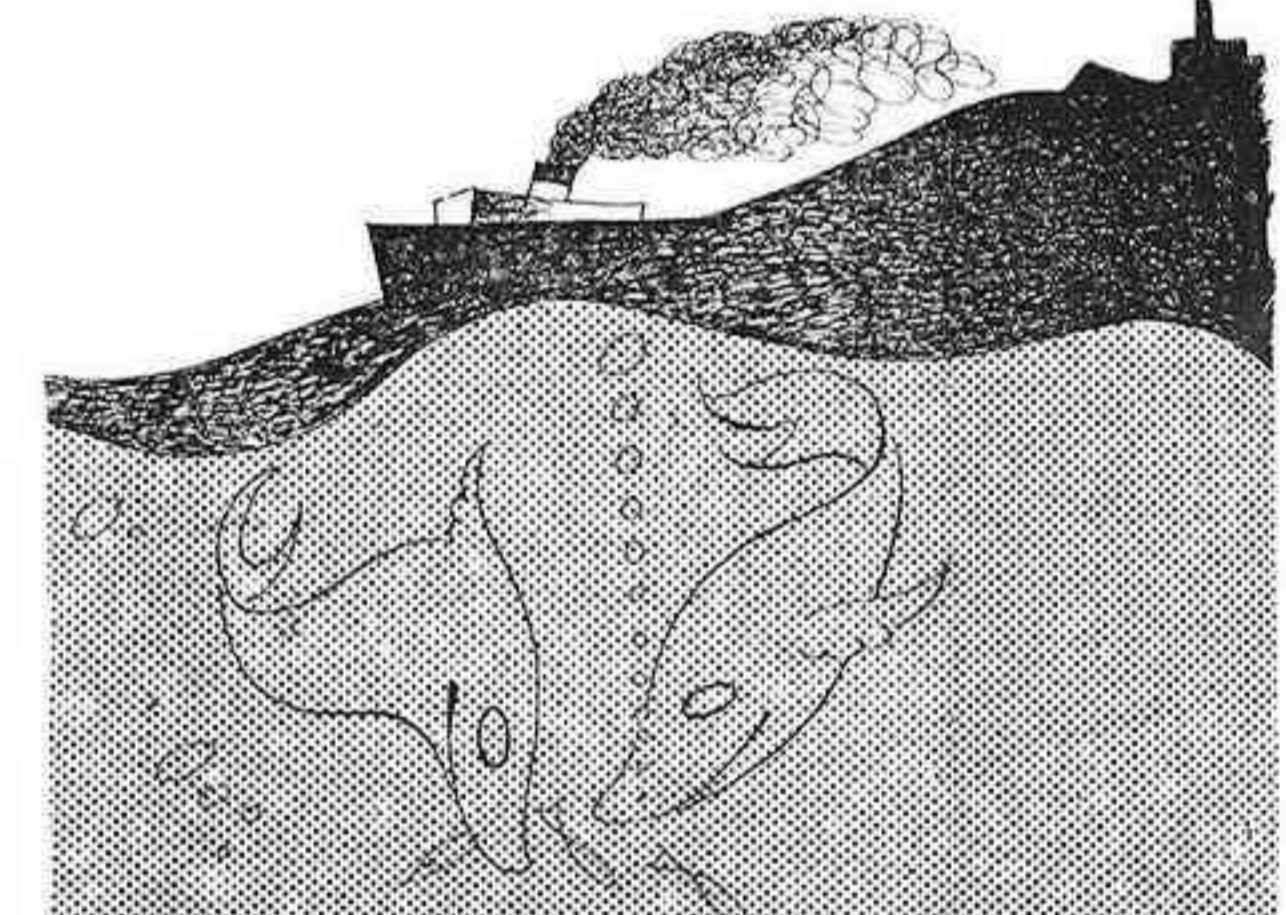
—Companys! Per si un cas, jo ja tinc el meu candidat.

TREBALLANT-SE EL DISTRICTE

Immediatament de conèixer el resultat de la votació, el senyor Companys va començar les seves gestions.

La primera visita la dedicà al senyor Humberi Torres, el candidat que els amics del senyor Gassol li havien oposat.

El senyor Torres, en adonar-se que només obtindria 11 vots, va creure que el més prudent era quedar-se al lliu. No costà doncs gaire treball al senyor Companys el convencen-

ANY NOU A L'OCEA

—Mengen els dotze grans?
—Ca! No ho saps que aquí els grans es mengen els petits?

La resta de diputats fou cosa fàcil.

A aquest un Govern civil; a aquell una Conselleria; a l'altre la Presidència d'una Comissió; al de més enllà una Direcció general, etcètera. El prometre no fa pobre!

Un diputat per Lleida, junt amb altres cinc més, fou però incorruptible.

—Arribat a aquests extrems — va dir el jove diputat —, voto directament Grau Jassans.

ARRÓS DE MARISC EL CANTÀBRIC

Santa Anna, 11 i 13 - Tel. 14912

EL DOLOR

NO FA cap estrall als qui, per sàvia precaució, tenen a casa UN FLASCÓ DE

CEREBRINÓ MANDRI

ESPECIALIDAD NACIONAL

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ADEU, FORISCOT, ADEU!

De Renovación, l'orgue radical barceloní, definitivament incorporat a la premsa humorística, retallen aquesta perla:

Arturo Foriscot, nos abandona. Nos deja después de haber volcado entre nosotros mucho de lo que encima lleva.

Sobre nuestras mesas y platinas, dejó girones de su alma y hasta el debilitamiento de sus vísceras. Se va sin haberse reblanecido. Otras empresas se aprovecharán de lo mucho que aún le queda.

Entre nuestro archivo, al derribar papeles que aun guardamos, hemos encontrado unas líneas de Foriscot, que, adolescente, se encontró invadido por el microbio de la literatura y de lperiodismo. También el periodismo tiene sus jornaleros de anónima grandeza.

Y, hay que ver con qué decencia!

A remarcar com la decència del company Foriscot a arrencat udols d'admiració de la lira lerrouixista. Es compren. Ben mirat, no n'hi ha per menys.

TOT ES ESPANYA

El ministre de Marina, senyor Rocha, té una casa a Sant Cugat del Vallès.

Recentment, trobant-se a Sevilla, va voler telefonar-li i demanà una conferència. En dir el nom, la noia de Telefons se'l mirà, rigué i exclamà:

—¡Anda, guasón!

—No, no — féu el senyor Rocha —, San Cugat del Vallé està aquí.

I senyalà a l'indicador el nom del poble.

La noia agafà l'auricular i digué:

—¡Agárrate, chica, con el nombesito que va!

I ES QUEIXEN DEL D'ACI!

A l'enterrament de Blasco Ibáñez, a València, els urbans que hi anaren d'ací aviat es feren amics dels d'allà.

—Com anem? — preguntava un dels nostres.

—Sí... cobrem poc... però ara, amb motiu del sepeli, ens han dat una paga.

—No! quina sort!

—...Sí, de les quatre endarrerides que ens deuen!

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

—S'ha escapat un altre pres de l'Uruguai.
—Encara en queden?

LA POLITICA MARITIMA D'EN PICH I PON

Hi ha un antecedent en la vida del senyor Pich i Pon, que il·lumina amb una claror tota particular el seu aparentment incompreensible nomenament per a la sots-secretaria de la Marina Mercant.

Els que, de bones a primeres, neguen al senyor Pich cap mena de disposició marinera, han de saber — que la Història és la Història — que la primera vegada que l'actual jefe regional es va presentar per candidat a regidor lerrouixista, ho féu amb una campanya personal i pintoresca els ecos de la qual encara no s'han extingit del tot. En aquell entonses, com diria el mateix, en Pich demanava els vots dels ciutadans per anar al Municipi a *venegar las argentas de Santiago y Cavite* (textual).

Es compren, doncs, que l'encimbellament del senyor Pich al Ministeri de Marina hagi produït un moviment de pànic en les esferes governamentals cubanes, moviment que, segons diuen a les cancel·lies, no seria del tot aliè a la recent estossinada d'espanyols pels carrers de l'Havana.

EL QUE NO HAVIA ACONSEGUIT MAI NINGU

Manuel Brunet, que un temps havia estat el major detractor del crític i també Manuel, Manuel de Montoliu, ara ha hagut de passar a ésser-ne un admirador. Però, per no encaparrar-s'hi, el mossèn frustrat s'hi tira de cap i troba que, com a crític ni com a res no hi ha hagut mai a Catalunya ningú com el seu detractor. I un dia escriu un article titulat *El Crític Màxim*. A La Veu això va fer molta gràcia i Montoliu ja no fou citat més que amb el nom d'el crític màxim. Un dia que el crític màxim anà a la redacció, un dels redactors el saludà:

NO TOSSIU

Preneu

Pastilles KLAM

Tres rals caps

La primera us convencerà

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

MARISC "EL CANTÀBRIC" RESTAURANT ESPECIAL

Santa Anna, 11 i 13 - Tel. 14912

REIS

Impermeables i Capetes per a nens el millor assortiment

Fàbrica: BARMES, 18 Pacareu i Serrià, S.en C.

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ARQUES SOLER

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDANA 3 i 5 BARCELONA T.º 31855

MADRID (CABALLERO DE GRACIA 719 T.º 16119)

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

ACADEMIA CLARET, Comerç i Idiomes - Fiveller, 24, 1.ª

A una taula ben proveïda no hi pot faltar

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS I SANT SADURNI DE NOYA

